

רוברטו, אוסבלדו, קרלו וכל השפמים שלהם

לא מזמן הייתי חולה. קורה, לא? נשארתי בבית ולא יכלתי לעשות כלום. כל הזמן השתעלתי, התעטשתי וכאב לי הגרון. פח האשפה הקטן גלש מרב ממחטות הניר שבהן מחיתי את אפי המגזל. כלם הלכו לעבודה או לבית הספר. נשכבתי בפלון והרגשתי מסכן ואמלל. נאנחתי כמו שאני אוהב להאנח כשאני חולה, גם אם אף אחד לא שומע אותי. הבית היה שקט מדי. תודו שלא נחמד כשהקולות היחידים מסביבכם הם אנחות, עטושים ושעולים, גם אם הם שלכם. אז הפעלתי את הטלוויזיה והחלפתי ערוצים, עד שהגעתי לתחנה לא מכרת. גנחתי, שניתי תנוחת שכיבה ובהיתי. התכנית הייתה מוזרה. השחקנים דברו בשפה גרונית. ספרדית, אני כמעט בטוח. לא ראיתי בחיים שלי תכנית דומה. כל כך הרבה מתח ורגשות. משהו. היה שם איש אחד

שָׁכְלָם קָרְאוּ לוֹ דוֹן רוֹבֶרְטוֹ דֵּל מוֹנְטְסֶקִיָּה, וְהָיָה לוֹ שָׁפָם שָׁחֹר. הוּא נִכְנָס לְבֵית עֲנָקִי שָׁבוּ גֵר דוֹן קָרְלוֹ דֵּל מוֹנְטְזוֹמָה. גַּם לוֹ הָיָה שָׁפָם שָׁחֹר. כְּשֶׁרוֹבֶרְטוֹ נִכְנָס, קָרְלוֹ עָמַד וְדִבֵּר עִם מִיִּשְׁהוֹ שֶׁשָּׁמוֹ דוֹן עֲמָנוּאֵל דֵּל חוּאֲנָטְס. הוּא הָיָה שׁוֹנֵה מִשְׁנֵי הַקוֹדֵמִים – לוֹ הָיָה שָׁפָם אָפֵר! קָרְלוֹ וְעֲמָנוּאֵל לֹא זָהוּ אוֹתוֹ, אֲזִי הוּא הַסִּבִּיר שֶׁהוּא רוֹבֶרְטוֹ, הָאֵחַ הַצָּעִיר שֶׁל דוֹן אוֹסְבֵּלְדוֹ הָאֲמִיץ שֶׁנִּהְרַג מִזְמַן, בְּדוֹ-קָרֵב עִם סְאֵלִינְס הַרוֹצֵחַ קַר הַרוּחַ. קָרְלוֹ נִדְהַם, פָּעַר עֵינָיִם לְרוּחָהּ וְשָׂאֵל אוֹתוֹ, "נִדוֹן אוֹסְבֵּלְדוֹ אֵל גֵּרָן? דוֹן אוֹסְבֵּלְדוֹ הַגְּבוּר? דוֹן אוֹסְבֵּלְדוֹ עִם הַשָּׁפָם?" וְרוֹבֶרְטוֹ הִנְהֵן. עֲמָנוּאֵל, שֶׁגַּם הָעֵינָיִם שָׁלוּ בְּלִטּוֹ מֵרַב בְּהִלָּה אוֹ הָעֲרָצָה (אוֹ שְׁתִּיָּהוֹן), שָׂאֵל, "זֵאֹסְבֵּלְדוֹ עִם הַשָּׁפָם נִגְרוּ? הַשָּׁחֹר?" וְרוֹבֶרְטוֹ שׁוֹב חֹזֵר עַל הַהִנְהוּן. שְׁלִשְׁתָּם אָמְרוּ בְּיַחַד, "וֹאָה!" וְהִתְחַבְּקוּ.

וְאֲזִי נִכְנָסָה אִשָּׁה אַחַת, עִם שֵׁעַר שָׁחֹר אָרֶךְ, שֶׁקָּרְאוּ לָהּ דוֹנָה קוֹנְצִ'יטָה דֵּל חוּאֲנִיטָה. לָהּ לֹא הָיָה שָׁפָם. הִיא נִעְצְרָה בַּפֶּתַח, הִסְתַּכְּלָה בְּעֵינָיִם עֲנָקִיּוֹת עַל רוֹבֶרְטוֹ הַזֶּה, עֲפַעְפָה לְפָחוֹת עֲשָׂרָה עֲפֵעוּפִים מְלֵאֵי רִגֵּשׁ, תִּפְסָה אֶת הָרֵאשׁ וְצָעָקָה, "וֹאִינְקֵרִיבְלָה! אֲנִי לֹא מֵאֲמִינָה. זֶה אֶתָּה, אוֹסְבֵּלְדוֹ אֵל גֵּרָן הָאֲמִיץ וְהַגְּבוּר?!" אֲזִי קָרְלוֹ אָמַר לָהּ שְׁלֵא, זֶה רוֹבֶרְטוֹ, הָאֵחַ הַצָּעִיר שֶׁל אוֹסְבֵּלְדוֹ. הִיא טִלְטְלָה אֶת

הראש בפראות ימינה ושמאלה, היו לה דמעות בעינים, והיא אמרה, "ונו! נו פואדה הבר! זה לא יכול להיות! רוברטו נהרג בהתפרצות הגדולה של וולקן, כשנסה להציל ממפלת הלבה הלוהטת את פרינטה ומנואל, התאומים האהובים בני השנתיים..."

כשקונצ'יטה התחילה להתחבק עם רוברטו, נכנסה דונה איזבלה דל פואנטס. גם לה היה שער ארוך, אבל חום. גם לה לא היה שפם. לא שחר, לא אפר ולא חום. במקום זה היו לה סכין ביד וזעם בעינים. היא רצה לעבר קונצ'יטה וצרחתה שוב ושוב, "ואת! את! אספרה! חכי, חכי, אני אראה לך! זה לא יעבר לך בשקט!"

רציתי לצעק לקונצ'יטה להזהר, אבל התאפקתי. רציתי לראות מה יקרה. חוץ מזה, למרות שהייתי חולה, הבנתי שזה מטפש לצעק על הטלויזיה. הקונצ'יטה הזאת לא באמת יכולה לשמע אותי, נכון?

בדיוק ברגע המותח הזה חזר יובל מבית הספר. הוא ראה שאני חולה ומסכן והציע להכין לי תה עם לימון. הנהנתי בתודה. כעבר רגע הוא חזר עם התה והתישב לארץ לי חברה. הוא צפה בתמהון בתכנית המשנה, שגם הוא לא ראה מעודו, ושאל אותי מה קורה בה. הייתי מרתק כל כך שרק

עֲשִׂיתִי עִם הָרֹאשׁ תְּנוּעָה שְׂאֵמְרָה "לֹא עֲכָשׁוּ", וְהַמְשִׁכְנוּ
לְעֵקֶב אַחֲרֵי הַמִּתְרַחֵשׁ.

אֵיזְבֵּלָה לֹא נִרְגָּעָה בְּכֻלָּל. אָמֵנָם הִיא לֹא הִצְלִיחָה לְפַגֵּעַ
בְּקוֹנֵצ'יטָה, אָבֵל הִיא הִתְחִילָה לְמַשֵּׁךְ לָהּ בְּשִׁעְרוֹת. רוֹבֶרְטוֹ
וְקָרְלוֹ נָסוּ לְהַפְרִיד. בְּשֵׁלֶב מְסִים הִתְבַּלְבַּלְתִּי בֵּין הַשְּׂפָמִים
שְׁלָהֶם וְלֹא יָדַעְתִּי מִי מַחְזִיק אֶת קוֹנֵצ'יטָה – רוֹבֶרְטוֹ אוֹ קָרְלוֹ.
וְאִזּוֹ, פֶּתְאוּם, קוֹנֵצ'יטָה תִּפְסָה אֶת הַסִּכִּין, הִרִימָה אוֹתוֹ
גְבוּהָ וְהִתְכַּוְּנָה לְהִטִּיל אוֹתוֹ עַל אֵיזְבֵּלָה. הַמוֹזִיקָה בְּרַקֵּעַ
הִתְגַּבְּרָה וְהִפְכָה דְרָמָטִית מְאוּד, הִתְמוּנָה קְפָאָה וְהִתְעַמְעַמָּה
עַד שֶׁנִּעְלָמָה, וְהוֹפִיעוּ כּוֹתְרוֹת הַסִּיּוּם. יוֹבֵל וְאֵנִי נֶאֱנַחְנוּ
בְּאִכְזָבָה.

"הֵם חֲזָקִים, הַסְּפָרְדִים הָאֵלֶּה," הִכְרִיזוּ יוֹבֵל. הִתְעַטְשִׁיתִי
לְחִיּוֹב. יוֹבֵל הִגִּישׁ לִי מִמְחָטָה וְהַמְשִׁיךְ, בְּעוֹד אֲנִי מְקַנֵּחַ אֶת
הָאֵף בְּקוֹל תְּרוּעָה, "יּוֹדְעִים לְסַפֵּר סִפּוֹר דְרָמָטִי כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ."
"אֲנִי מְסַפֵּר יוֹתֵר טוֹב," אֲנַפְּתִי בְּבִטּוֹל, וּבְדֶרֶךְ הִצְלַחְתִּי
לְדַחַס עוֹד מִמְחָטָת נִיר לְפָח.
"אָה!" יוֹבֵל הִגִּיב.

"אָה???" רְצִיתִי לְוֹדָא שְׂשִׁמְעִיתִי נְכוּן. אֲנִי מְפִיר טוֹב מְאוּד
אֶת "אָה" הַבִּטּוֹל שְׁלוֹ.
"אָה!" חָזַר יוֹבֵל עַל "אָה" הַזְלוּזֵל הַקּוֹדֵם.

הם הזקים, הספרדים האלה

הַתְּעַצְבַּנְתִּי. נוֹרָא הַתְּעַצְבַּנְתִּי. לֹא רַק שְׁאֲנִי חוֹלָה וּמְסֻכָּן,
 הוּא עוֹד יִגִּיד לִי "אָה!"??
 "אֵתָה יוֹדַע מָה?" אֲמַרְתִּי לוֹ, "תְּבִיא לִי עוֹד קַפְסַת מְמַחְטוֹת,
 וְאֲנִי אֲרָאָה לְךָ מָה זֶה סִפּוֹר דְּרַמָּטִי."
 "עִם סִפְרָדִים?" אֲתַגֵּר אוֹתִי יוֹבֵל.
 "אֵתָה יוֹדַע מָה? שְׂיֵהִיָּה עִם סִפְרָדִים," לֹא נִבְהַלְתִּי.
 יוֹבֵל נִרְאָה מְרָצָה מְעַצְמוֹ וְהֵלֵךְ לְאִמְבִּטְיָה.
 בִּינְתִים הִתְחַלְתִּי לְתַכְנֵן אֶת הַפְּתִיחָה. הֵייתִי חַיֵּב לְמַצָּא
 מְשֵׁהוּ שְׂיִשְׁאִיר אֶת יוֹבֵל לְלֹא מְלִים. אָבֵל כְּמוֹ שְׁקוֹרָה תְּמִיד
 בְּמַצָּבִים כְּאֵלֶּה, לֹא הִצְלַחְתִּי לְחַשֵּׁב עַל שׁוֹם הַתְּחִלָּה יוֹצֵאת
 דִּפְּן.
 "נוֹ? יֵשׁ לְךָ מְשֵׁהוּ קְרוֹב לְסִפְרָדִים הַמְּעַלִּים מֵהַטְלוֹיזִיָּה?"
 יוֹבֵל הִנִּיחַ אֶת חֲבִילַת הַמְּמַחְטוֹת הַחֲדָשָׁה לְיַד הַסִּפָּה.
 "אוֹלֵי תִזְרַק אֶת הַקַּפְסָה הַיִּשְׁנָה?" הֵייתִי זָקוּק לְעוֹד טְפִנַּת
 זְמַן.
 "בְּסֹדֵר," עָנָה יוֹבֵל, לְקַח אֶת הַקַּפְסָה הַרִיקָה וְהֵלֵךְ לַפֵּחַ
 בְּמִטְבַּח. בִּינְתִים חֲשַׁבְתִּי אֵיךְ מֵתְחִילִים עַלִּילָה מְמַשׁ מוֹתַחַת.
 צָרִיךְ מְשֵׁהוּ מְפִתִיעַ. מְבַהִיל. מְשֵׁהוּ מְמַשׁ לֹא צָפוּי.
 "זֶה סִפּוֹר שְׂמֵתְחִיל עִם אֲרַבְעָה שְׁלָדִים וְאֲרַבְעָה כּוֹבָעִים,"
 נִסִּיתִי לְהַמְצִיא פְּתִיחָה טוֹבָה. לֹא. לֹא מְסַפִּיק טוֹב.

"זוה ספור שמתחיל עם ארבעה שלדים ושני כובעים."
פתיחה יותר מעניינת, לא? אולי אתחיל ככה.
יובל חזר, התישב לידי בשתיקה וחכה שאתחיל לספר.
ואז עלה במוחי רעיון. "טוב... אחחח..." כחכחתי בגרוני,
"אז ככה: ג'וניור ינה לא ידעה מה לעשות. מבטטה היה נעוץ
בצדו השני של ערוץ הנחל העמק. שם, בדיוק מולה, ישבו
ארבעה שלדים: שנים מהם חבשו כובעי ענק שחורים, ושנים
היו גלויי ראש."